

Első fejezet

- Kelj fel! Kelj már fel! Öltözz, mert indulunk, és még enned is kell valamit! Ki az ágyból hétalvó! Nem otthon vagy! - felkeltem.

Ez volt életem eddigi legrémisztóbb ébresztője. Tudom, hogy Clare csak jót akar nekem, de mégis! Lehetett volna kicsit gyengédebb.

Feltápáskodtam az eléggé kényelmetlen ágyról, ami a szállásunkon volt. Erdélyben vagyunk, Tordán. Végre el tudtunk jönni négyen együtt nyaralni, mert én és a húgom, szeretjük Erdélyt, családi vonatkozásban is régóta el akartam jutni, felmenőim származnak innen. Kíváncsi voltam hol nőttek fel, a kultúrára, az ételekre, hiába is, szakmai ártalom...szeretek enni. Szóval itt vagyunk, és alig várjuk, hogy meghódítsuk a környéket! Clare felettébb várja, imádja a pezsgést, új emberekkel ismerkedni meg, neki mindig is mindegy volt hova rángatjuk el egymást, csak sokan legyenek körülöttünk. Talán ezért is kötöttünk ki egy diákszállón. Fiatalság körülöttünk, meg persze anyagilag is sokkal jobban jártunk így. Másra, ami fontosabb, több marad.

Felöltöztem, megfésültem derékig érő fekete hajamat, már ez is egy külön szertartás, nap mint nap, hát még a megmosása. De imádom, kiemeli kék szemeimet, amire nem sok sminket szoktam rakni, kivéve koncertek vagy bulik alkalmával. Nem érzem szükségét, plusz dolog, amire figyelnem kéne és amilyen habókos vagyok, sokat vakarok szemet, meg a szemüveg lencséit is összekeni a spirál. Így hát túrához öltözve lementem az emeletről, hogy megreggelizzek, de az étel olyan fura volt kinézetre és ízre is. Lássuk be, nem a megszokott ízek vártak és a kísérletezéshez még nagyon korán van nekem. Nem sokat ettem, hanem az előző nap megmaradt szendvicsből voltam kénytelen befejezni, amit az indulás előtt készítettem otthon.

Szóval, elindultunk és célba vettük a városközpontot. Először egy városnézést terveztünk, aztán egy kis túrát a mellettünk nyugatra húzódó Erdélyi-középhegységbe. Lenyűgöző volt a belváros. A tér közepén állt egy szökőkút és széles sétálóutcák indultak ki mindenfelé. Kis butikok vették körül a kis teret. Lehetett ott kapni mindent: ruhákat, édességet, emléktárgyakat, mindent. Miután túljutottunk a város főterén, felfogadtunk egy idegenvezetőt, hogy vezessen körbe minket a környéken. A negyvenes éveiben járó úriember, Ion, kicsit morcos természetű, nyers modorú, magas, de jó kondiban lévő túravezetőként látott el minket minden fontos infóval és évszámmal, amit csak tudnunk illet a városról.

- Ha még egy évszámot hallok, fálnak megyek esküszöm! – motyogta a vállam fölött másik

barátnőm, Mor – teljes nevén Morrigan, de állítása szerint ez olyan hivatalos, úgyhogy így ragadt meg bennünk - amin jól kuncogtam, hisz én sem jegyeztem meg egyet sem az eddig felsoroltak közül.

- Halkabban, ne törjétek le, tök cuki ahogy diktál – rebegtette rá a szempilláit Clare.

- Helló, nem ezért jöttünk, hogy bepaszizz... Rád zárom az ajtót amint visszaértünk a szállásra, ha eltűnsz vele a bozótba. – szólt be neki tettetett elborzadással Emily.

Elindultunk hát a hegyeknek, hogy minél többet lássunk, ugyanis nagyon kíváncsi voltam, vajon milyen lehet a városon kívül. Jobban szeretem az eldugott, elfeledett helyeket, amit, ha megtalálsz, kincsként őrzöd a helyét, mert úgy érzed, csak a tiéd.

Elindultunk a szoros felé. Bérelt autóval tettük meg az út java részét mivel kívül esett a város határán a hely, ahová tartottunk. Minél közelebb értünk, annál több emberrel találkoztunk. Igen szép ebben az országban az ősz, a hegyek sokszínűvé varázsolják a fákat a szintkülönbség miatt. Sok turista jelölte ki célpontnak a hasadékot, hisz pazar látványt nyújtott. Már épp belevesztem a látványba mikor a húgom, Em – mert mi csak így becézzük az Emilyt – felnyögött:

- Nem vagyok én ehhez hozzászokva, kiköpöm a tüdőm!

- Ohh, elfelejtettem fogadni veletek, hogy ő lesz az első, aki rinyálni kezd – vigyorgott Clare Emre.

- Haha, nagyon vicces, te is csak azért tudtad tartani a tempót mert már egy hónapja edzeni jársz.

- Engem feltölt az erdő – szólt közbe Mor mosolyogva, kipirosodott arccal – Titeket nem csajok?

- Én inkább erre a hétre tartogattam az erőm, meg nem melleleg a pénzem, nem pedig konditeremre! – vágott vissza Em Clare-nek.

- Meg persze a szexi edzőket se felejtsük el, hmm... - villantott rá százvattos mosolyt Clare a húgomra.

- Istenem, ez hiányzott nekem, csak ehhez elég lett volna elmenni kocsmázni, nem pedig több száz kilométerre csajok – mosolyogtam a négy legfontosabb emberre, akik körülvettek ezen a csodás helyen. Végre évek óta először.

Nagyon nehéz összehozni, hogy mind a négyen egy helyen, egy időben legyünk együtt. Kezdvé Clare-el, ő kamionsofőr. Ez volt a gyerekkori álma, kb. fél éve dolgozik benne, egyelőre csak kisebb utakat vállalt főleg belföldön, de így is sokat van távol.

Mor ugyanúgy chef, ahogy én is. Nem egy helyen dolgozunk, de többet tudunk találkozni mivel a műszakjaink szinte azonosak, közelebb lakunk egymáshoz is. Négyünk közül hozzá állok a

legközelebb, egy az érdeklődési körünk, imádunk olvasni és mi jobban érezzük magunkat a természetben, mint a nyüzsgő városban. Jobban rá tudunk hangolódni az itteni energiákra.

Em, a húgom. Gyerekkorunkban utáltuk egymást, de mint sok kapcsolatnak, a miénknek is jót tett a távolság. Ahogy elköltöztem otthonról az idő múlásával olyan testvérekké váltunk egymásnak, amilyenre csak vágyhat az ember. Segítő szakmája van az én testvérkémnek, nagyon nagy emberismerettel rendelkezik fiatal kora ellenére és nem szégyelli odavágni neked, amit gondol. Mindegy miről van szó.

-Nos, hölgyeim, ha kigyönyörködték magukat, egy másik úton viszem vissza magukat a városba. Teszünk egy kis kitérőt a hegységben, ilyenkor a legszebb a látványa az erdőnek. Persze ha nem bánják

-A legjobb ötlet Ion, a fejemben olvas! – ujjongott Mor. Átragadt ránk is a lelkesedése, így hát bőszen bólogattunk mi is.

Igaza volt, gyönyörűek voltak a fák, ahogy a fény átszűrődött a lombokon a levelek között, letűzött a talajra. A barna, vörös, arany színei váltották egymást a fák fajtáitól függően. Egyre magasabbra érve átvették az örökzöldek az uralmat. Egy ideig ahogy mentünk, a fénysugarak tisztán látszottak a fák között, csillogtak a porszemcsék a fényben. De feljebb a pára felhőkként folyt a tűlevelek közé.

A szerpentineken haladva szaporán vert a szívem az adrenalintól, vonzott ez a hegy, a hely. Ránéztem Morra, engem figyelt mindent tudó szemmel. Mindig is különlegesnek gondoltam négyünket az emberek között. Biztosan nem mi vagyunk egyedül a világon bizonyos adottságokkal, de minket összerelt a sors. Érdekes humora van, az egyszer biztos.

Clare lát. Látja azt, ami nem e világi. Amikor úgy érzi akár szóba is elegyedik velük.

Mor olvas a természetből. Ismeri a növényeket, az állatokat, ahogy viselkednek. Ahogy nem kellene viselkedniük.

Emily gyermekkorában elnyomta, amit a sors – vagy Isten, bárhogy is hívjuk – adományozott neki, túl sok volt az a feldolgozásához, bármi is volt. Annyi megmaradt így is hogy a tárgyak elsősorban mellette kelnek életre, jelezve azt, hogy nincs egyedül.

És a végére maradtam én. Nem ok nélkül éget lyukat Mor a homlokomba a tekintetével. Tudunk egymás adottságáról, segítjük egymást, ha rá visz a szükség. Négyünk közül én vagyok az, aki érzi az energiákat, a megérzéseim baromi erősek és követem is a hangját. Nem melleleg többször is megmentette ez a bizonyos a seggemet egy két negatív történetből az életben. Hallom, ha elhalt

lélek szól hozzám és világokat lépek át álmaiban. Nem mindig jó adottság ez, de még irányítani nem tanultam meg. Nem jelent még meg a mester az életemben, aki kellőképpen értett volna hozzá.

Egy tisztáson parkoltunk le. Körbe vettek minket az örökzöldek, padok voltak szétszórva a tisztás szélein körbe, közöttük szalonnasütő hellyel és néhány filagóriával, ha menekülni kellene az esőtől, vagy épp a hótól. Bár kötve hiszem, hogy sokan túráznának erre hóban, az a hegyi út még így szárazon is extrémnek minősült a szememben.

- Eszünk? – kérdeztem korgó gyomorral a többieket mire helyeslően bólintottak.

Élvezve a friss levegőt nem siettünk az uzsonnánnkal, ami azt illeti nagyon kellett már, hogy lelassuljunk a mindennapi mókuserékből. Nekem most ért véget egy öt éves kapcsolatam, kellettek a csajok és az együtt töltött idő. Új élmények, amik felülírják az elmúlt év emlékeit. Vagy legalábbis átsegítenek ezen a legmélyebb időszakon, amikor beüt a valóság. Az elhagyatottság és magány keserű érzése esténként mikor már lecsendesedtél a napi pörgés után. Amikor a legordítóbb az egyedüllét. Mindannyian átmentünk már ezen, de megszokni nem lehet.

Egyedül mi öten voltunk az egész helyen, pedig szépen karban tartott park volt.

- Mások nem járnak ide? – kérdezte Clare a túravezetőnket.

- Nem kisasszony, ilyenkor már nem. Itt a hegyekben szeszélyes az időjárás, csak a legjáratasabbak merészkednek fel. Inkább a helyiek, de ők is csak, ha már lecsengett a főszezon. Ezeknek az embereknek nagy részben az idegenforgalom a megélhetésük. Ameddig csak lehet, élni kell a lehetőséggel.

- Esetleg szétnézhetek milyen itt a növényvilág? – kíváncsiskodott Mor a férfitől

- Persze hölgyem, csak ne menjen be túl mélyen az erdőbe, hamarosan sötétedni kezd és ilyenkor már merészebbek a vadállatok is!

- Köszönöm Ion. – válaszoltam barátnőm helyett – Megyek vele, jobb, ha ketten vagyunk, meg aztán a szükség nagy úr... - pirultam el a vallomástól – Elfelejtettem a szorosnál mosdóba menni.

- Hogy nem lepődünk meg rajta. – somolygott a húgom evés közbe. Megfulladt volna, ha nem szól be.

- Ezt még visszakapod! - vágtam neki vissza összehúzott szemekkel, félmosollyal az ajkamon.

- Gyere már, ha jönni akarsz tényleg. – kiabált a fák vonalából Mor – Nincs már sok időnk! Nem fogok találni semmit.

- Ne zsémbelődj annyit, árt a szépségednek. – vetettem oda Mornak mikor mellé értem a fák alá.

- A minek?! - élesen felkacagott mellettem, amitől szerintem megsüketültem egy időre.

- Na most már tutira nem esz meg a medve, mind szétszaladt erre a hangra – ugrattam, mire lökött rajtam egyet válaszul.

Nem is tudatosult bennem mennyire hiányoztak. Beszívott az önsajnálát örvénye, pedig alig pár hete ért véget az életem azon szakasza. Igazából már hónapokkal ezelőtt eltávolodtunk egymástól, már lakótársakként funkcionáltunk a mindennapokban mindenféle intimitás nélkül, mégis szíven ütött a különválás. De talán azért is, mert a másik volt erősebb és mondta ki, hogy külön jobb lesz. Talán így van, de még nem éreztem így.

Egészen mostanáig. Érzem, hogy lassan, de biztosan visszaszívárog belém az élet. Miattuk. Általuk.

Talán fél órája bandukolhattunk a sűrűbe, Mor leszegett fejjel már egy színes csokorral a kezében fürkészte az aljnövényzetet, mire megszólalt:

- Figyelj már, neked nem pisilned kellett? – néz rám gyanakvóan. Túl jól ismer.

- Kösz, de nem akarom az estémet egy idegen ország sürgőjén tölteni h kiszedjék a seggemből a kullancsokat – erre hangosan felnyerít, mire én is elnevetem magam.

- Hiányzott már ez a Kate. Jó, hogy újra itt vagy. – mosolygott rám örömmel és oldalról átölelte a vállamat ahogy sétáltunk előre a félhomályba.

- Kösz. – könnyek szöktek a szemembe az őszinteségétől – Igazából nem ezért jöttem veled. Valami fura érzésem van, érdekes ennek a helynek a rezgése.

- Érzem én is. Már az ide úton láttam rajtad, hogy észrevettél valamit. Azért elég szemfüles vagy, hogy vetted a lapot mikor beindultam az erdőbe. – villantotta rám mindent tudó tekintetét.

- Hahh, simán csak mondhattad volna, hogy „Gyere már velem, ne kuksolj ott mint valami szerencsétlen...” – ugrattam tettetett felháborodással

- Persze, hogy leszerelj egy „minek?” meg egy „nincs kedvem” -mel.

- Miből gondolod, hogy így lett volna?

- Az elmúlt hetekből. Mert ahányszor ki akartalak húzni a bunkeredből még nagyobb falat húztál magad köré. Igazából csodálom, hogy eljöttél velünk.

- Volt választásom? – meglepett ez a szókimondása. Mor azért velem szemben mérlegeli, merjen e megszólalni, főleg az elmúlt hetekben. Ami azt illeti, elég érzékeny vagyok mostanában, ami szerintem, érthető is. – Miután Em bevágatott a szobámba és kész tények elé állított, miszerint le van foglalva az álom utam, Clare-t is hazaráncigálta az ország másik végéből, nem hagyja, hogy tovább vegetáljak, mint egy szobanövény.

- Végül is, máshogy azt a falat nem is robbanthattuk volna fel... - hümmögött félvállról odavetve nekem ezt a nagy igazságot. – De bármennyire is élvezem ezt a kis sétát veled, most már forduljunk vissza, mert tényleg egyre sötétebb van.

- Okés, de meggondoltam magam a kullancsokat illetően, nem bírom ki a szállásig. – vettem az irányt egy nagyobb bozótos felé, mire Mor ismét felnyerített.

- Arrébb megyek ne feszélyezzelek, hogy nincs ajtó – vetette oda még mindig kacagva.

Máskor az ember lánya elgondolkozna, hogy ennyire nyilvánvaló a viselkedése egy ilyen helyzetben, vagy nyitott könyv a másik embernek? De ennyi év után persze hogy az vagyok neki. Huszonöt évből már legalább a tizenharmadikat tapossuk együtt ebben a barátságban, főleg úgy, hogy szakítás után hozzá költöztem, nem lévén más választásom.

Sikerült találnom egy helyet, ahol el tudtam végezni, amit a szükség diktált. Igaz vagy 3 bozótossal arrébb, mint terveztem.

Éreztem valamit az erdő mélye felől. Mint amikor előnt egy olyan mély meggyőződés, hogy neked arra kell menned, mert ha nem indulsz el arra, összehúzza a görcs a gyomrod és a gombóctól a torkodban nem tudsz nyelni. Visszanéztem Mor irányába, láttam a távolban, hogy vár rám, közben rendezgeti a kincseit a kezében mit az utunk során összegyűjtött. Nálam volt a telefonom, így belefáradva az elmúlt időszak semmittevésébe erőt vettem magamon és elindultam arra, amerre a húzást éreztem.

Csak pár méter, győzködtem magam, mi baj lehet, telefon nálam, bármi van, segítséget kérek. Ion azzal kezdte, hogy elindulás előtt mindenkinek lediktálta a telefonszámát arra az esetre, ha elvesztenénk egymást, vagy őt.

Először csak azt vettem észre, hogy bekapcsoltam a vakut, mert már nem láttam hova lépek. Aztán azt, hogy nincsenek madarak, amik eddig ott voltak. Túl csendes lett az erdő. Nem tudtam mióta mentem vagy meddig, de mire mégis erőt vett rajtam a félelem, hogy csak egy idegen ország erdejében mászkálok, egyedül, meggondolatlanul bemerészkedtem ilyen mélyre és visszafordulok, majd máskor visszajövünk. Elindultam hát arra amerről jöttem, de nem láttam Mor lámpáját, pedig tuti felkapcsolta. Kiabáltam, de nem jött válasz. Futottam, előntött a pánik.

Eltévedtem. És azzal sem számoltam, hogy térerőm egy fikarcnyi sem lesz. Rám sötétedett teljesen. Ziháltam, lelki szemeimet mindenféle rémkép ostromolta, itt fog megenni a medve, széttépnek a farkasok, vagy bármi más, ki tudja, mi rejtőzik ebben a sűrű rengetegben. Lehűlt a levegő, de nem éreztem. Száguldott az adrenalin a véremben. Le kellett magamat nyugtatnom,

hogy gondolkodni tudjak.

Vettem pár mély levegőt, és az érzésre koncentráltam. Arra, ami erre húzott. Még mindig ott, de kezdte átvenni egy másik is a helyét. Az otthon érzése. Hogy jó helyen vagyok, ott, ahol most ebben a pillanatban lennem kell.

Egy vicc, ebben a helyzetben mégis, hogy érezhetem ezt?!

Mégis erre összpontosítottam. Ha bepánikolok, azzal csak rontok ezen a csodás helyzetemen, amibe kevertem magam.

Ismét visszafordultam és tovább mentem. Az órák szerint jó negyven perce, de nekem sokkal kevesebbnek tűnt.

Fényeket láttam a fák között a távolban. A megkönnyebbülés másodpercek alatt öntötte el minden porcikámat. Futva tettem meg az előttem lévő métereket. De, amikor megláttam honnan is jött a fény, mázsás súlyként telepedett rám a zavarodottság. Ez mégis, hogy lehetséges? A csajokkal átnéztük utazás közben az összes környékbeli látnivalót, különleges szálláshelyeket, mindent, ami szóba jöhet, de ezt egyetlen képen, prospektuson, Google ajánlásban vagy facebook bejegyzésben sem találtam.

Egy középkori kastély terpeszkedett előttem teljes pompájában, betöltve a látóteremet. Nyeltem egyet és magamba nézve azt vettem észre, hogy a húzás, ami idehozott, megszűnt, és átvette a helyét a teljes bizonyosság, hogy ide vezetett. Ez az egyetlen esélyem, hogy megéljem a reggelt, így hát remegő lábakkal, de elindultam megkeresni a kastély körül futó - saccolásom szerint legalább két és fél méter magas - kőkerítés mentén a kaput, ahol segítséget kérhetek.